

Obával jsem se, abych svého nevěřícího kamaráda neobtěžoval, když se ho zeptám, jestli někdy zkusel mluvit s Ježíšem. (**Nemyslím náboženství ani církev**, prostě Ježíše...)

Připadalo mi divné někoho pozvat na setkání Discovery. Vždyť mnozí lidé u nás pokládají Bibli za náboženský blábol.

Bylo mi hloupé zavolat kamarádovi, za kterého se už delší dobu modlím, a zeptat se ho jak se má...

A mezitím se dívám na ty, kteří skrze moje různá nesmělá a kostrbatá oslovení přece jen uvěřili. Někteří z nich jsou teď mými blízkými spolupracovníky, jiní slouží na dalších místech v různých službách a sborech. A někteří **se z mojí scény vytratili**; to se taky stává...

„Obával jsem se.“ „Připadalo mi divné.“ „Bylo mi hloupé...“ To nebyly objektivní překážky! Dneska si říkám, jak je to **naivní nebo spíš slabošské**, když přes všechny ty zkušenosti někdy zase poslouchám svoje lživé pocity a strachy - namísto abych naslouchal živému Ježíši. Lidé tam venku totiž hynou!

Pomůžeš mi? Budeš se svým okolím taky sdílet živého Ježíše? Srdečný dík!